

SOTURI- KISSAT

PIMEYDEN JOKI

KOLMIKON MAHTI

2

ERIN HUNTER

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, POWER OF THREE #2: DARK RIVER

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, POWER OF THREE #2: DARK RIVER

Text copyright © Working Partners Limited 2008

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2015

Map art © Dave Stevenson 2015

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomenkos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2015

ISBN 978-951-0-49631-2

Painettu EU:ssa

Geofille
Erityiskiitokset Kate Carylle

JOITAKIN KLAANIKISSOJA

MYRSKYKLAANI

Päällikkö	TULITÄHTI – kellanpunainen kolli, jonka turkki on liekinvärinen
Varapäällikkö	VATUKKAKYNSI – tummanruskea raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät; MARJATASSUN mestari
Parantaja	LEHTILAMPI – vaaleanruskea raidallinen naaras, jolla on meripihkanväriset silmät; NÄRHITASSUN mestari
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) ORAVALIITO – punaruskea naaras, jolla on vihreät silmät TOMUTURKKI – tummanruskea raidallinen kolli; PÄHKINÄTASSUN mestari HIEKKAMYRSKY – vaalean kellanpunainen naaras; HUNAJATASSUN mestari PILVIHÄNTÄ – pitkäkarvainen valkoinen kolli; TUHKATASSUN mestari SANIAISTURKKI – kullanruskea raidallinen kolli; PAATSAMATASSUN mestari RATAMOHÄNTÄ – kilpikonnakuvioisen ja valkoisen kirjava naaras, jolla on meripihkanväriset silmät OKAKYNSI – kullanruskea raidallinen kolli; UNIKKOTASSUN mestari KIRKASSYDÄN – valkoinen naaras, jolla on kellanpunaisia läiskiiä

SAARNITURKKI – vaaleanharmaa tummajuovainen kolli, jolla on tummansiniset silmät;

LEIJONATASSUN mestari

LUKKIKOIPPI – pitkäjalkainen musta kolli, jolla on ruskea vatsapuoli ja meripihkanväriset silmät;

HIIRITASSUN mestari

PURO JOSSA PIKKUKALAT UIVAT (PURO) – ruskea raidallinen naaras, jolla on harmaat silmät; entinen Kuohuvan Veden Heimon jäsen

MYRSKYTURKKI – tummanharmaa kolli, jolla on meripihkanväriset silmät; entinen Jokiklaanin jäsen

VALKOSIIPPI – valkoinen naaras, jolla on vihreät silmät

KOIVURUSKA – vaaleanruskea raidallinen kolli

HARMAARAITA – pitkäkarvainen harmaa kolli

MILLI – hopeanharmaa raidallinen naaras, jolla on siniset silmät; entinen kotikisu

Oppilaat

(yli kuuden kuun ikäiset soturiharjoittelijat)

MARJATASSU – kermanvärisen kolli

PÄHKINÄTASSU – pieni harmaavalkoinen naaras

HIIRITASSU – harmaavalkoinen kolli

TUHKATASSU – harmaa raidallinen naaras

HUNAJATASSU – vaaleanruskea raidallinen naaras

UNIKKOTASSU – kilpikonnakuviainen naaras

LEIJONATASSU – kullanuskea raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät

PAATSAMATASSU – musta naaras, jolla on vihreät silmät

NÄRHITASSU – harmaa raidallinen kolli, jolla on siniset silmät

Kuningattaret	(naaraat, jotka ovat tiineinä tai hoitavat pentuja) LEHVÄPILVI – vaaleanharmaa tummajuovainen naaras, jolla on vihreät silmät; JÄÄPENNUN (valkoinen naaras) ja KETTUPENNUN (punertava raidallinen kolli) emo KAUNOKAINEN – kermanvaalea pitkäkarvainen kissa, joka on kotoisin hevospaikasta
Klaanin- vanhimmat	(entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään) PITKÄHÄNTÄ – vaalea kolli, jolla on mustat raidat; siirtynyt varhain klaaninvanhimmaksi menetettyään näkönsä HIIRITURKKI – pieni tummanruskea naaras

VARJOKLAANI

Päällikkö	MUSTATÄHTI – suurikokoinen valkoinen kolli, jolla on valtavat pikimustat käpälät
Varapäällikkö	RUOSTETURKKI – punaruskea naaras
Parantaja	PIKKUPILVI – erittäin pieni raidallinen kolli
Soturit	TAMMITURKKI – pieni ruskea kolli PIHLAJAKYNSI – kellanpunainen kolli; MURATTITASSUN mestari SAVUJALKA – musta kolli; PÖLLÖTASSUN mestari LUMILINTU – puhtaanvalkoinen naaras
Kuningattaret	KELTATURKKI – kilpikonnakuviainen naaras, jolla on vihreät silmät; TIIKERIPENNUN , LIEKKIPENNUN ja HUOMENPENNUN emo

Klaanin- vanhimmat	SETRISYDÄN – tummanharmaa kolli UNIKONVARSI – pitkäjalkainen vaaleanruskea raidallinen naaras
-----------------------	---

TUULIKLAANI

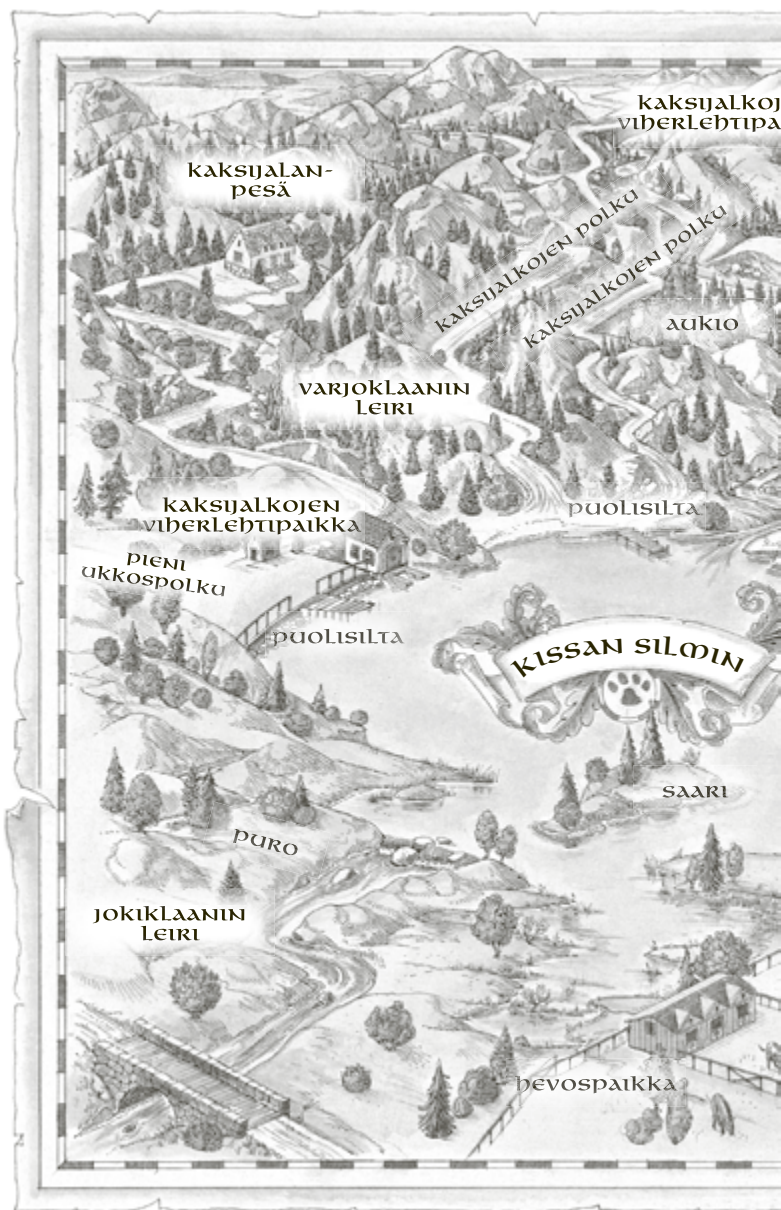
Päällikkö	YKSITÄHTI – ruskea raidallinen kolli
Varapäällikkö	SAARNIJALKA – harmaa naaras
Parantaja	KAARNAKASVO – lyhythäntäinen ruskea kolli; HAUKKATASSUN mestari
Soturit	LOVIKORVA – raidallinen kolli; JÄNISTASSUN mestari VARISSULKA – tummanharmaa kolli; KANERVATASSUN mestari PÖLLÖVIIKSI – vaaleanruskea raidallinen kolli VALKOHÄNTÄ – pieni valkoinen naaras; VIIMATASSUN mestari YÖPILVI – musta naaras LUMIKKOTURKKI – kellanpunainen kolli, jolla on valkeat käpälät
Kuningattaret	PIIKKIHERNEHÄNTÄ – hyvin vaalea harmaa- valkoinen kissa, jolla on siniset silmät; OHDAKEPENNUN, SARAPENNUN ja PÄÄSKYPENNUN emo
Klaanin- vanhimmat	AAMUKUKKA – hyvin vanha kilpikonnakuviainen naaras SEITTIJALKA – tummanharmaa raidallinen kolli

JOKIKLAANI

Päällikkö	LEOPARDITÄHTI – epätavallisen täplikäs kullankeltainen naaras
Varapäällikkö	USVAJALKA – harmaa naaras, jolla on siniset silmät; KIRJOTASSUN mestari
Parantaja	PERHONSIIPPI – täplikäs kullanvärinen naaras; PAJUTASSUN mestari
Soturit	MUSTAKYNSI – savunmusta kolli MYYRÄHAMMAS – pieni ruskea raidallinen kolli; SÄRKITASSUN mestari RUOKOVIIKSI – musta kolli; LOIKKATASSUN mestari SAMMALTURKKI – kilpikonnakuviainen naaras, jolla on siniset silmät; SORATASSUN mestari PYÖKKITURKKI – vaaleanruskea kolli VÄREHÄNTÄ – tummanharmaa raidallinen kolli
Kuningattaret	HUOMENKUKKA – vaaleanharmaa naaras HARMAAUSVA – vaaleanharmaa raidallinen naaras, NIISKUPENNUN ja MALVAPENNUN emo JÄÄSIIPPI – valkoinen naaras, jonka pennut syntyvät pian
Klaanin- vanhimmat	RASKASJALKA – tanakka raidallinen kolli PÄÄSKYHÄNTÄ – tumma raidallinen naaras KIVIVIRTA – harmaa kolli

MUITA ELÄIMIÄ

PAPU – mustavalkoinen terrieri, joka asuu kaksijalkojen kanssa hevospaikan lähellä

EN
ikka

kuulaampi

hylätty
kaksijalanpesä

KLAANIT

vanha ukkospolku

MYRSKYKLAANIN
LEIRI

vanha taampi

JÄRVI

TUULIKLAANIN
LEIRI

RIKKINÄINEN
PUOLISILTA

kaksijalkala

MYRSKYKLAANI

JOKIKLAANI

VARJOKLAANI

TUULIKLAANI

TÄHTIKLAANI

POHJOINEN

ukkospolku

ESINÄYTÖS

TUMMANSININEN TAIVAS PEITTI nummet ja sulki sisäänsä ko-
lean yön.

Kanervat värisivät tuulessa ja rinteet karehtivat. Varvikossa kulki mäkeä alas kissanhahmoja, joiden turkin tuuli nuoli sileäksi.

Raidallinen kuningatar kulki yhtä jalkaa nuoren kollin kanssa. ”Oletko ihan varmasti valmis tähän?”

”Olen”, kolli vastasi, ja hänen vihreät silmänsä välähtivät kuutamossa.

”Sinä olet esikoiseni, Pudonnut Lehti”, kuningatar kuis-
kasi. ”Minun pennuistani ensimmäinen, joka joutuu koetuk-
seen.”

”Hyvin se menee.”

”Hänet on koulutettu hyvin!” huusi matala ääni taempaa.

”Koulutuskaan ei valmista pehmotassua sateeseen!” murisi toinen.

Pudonnut Lehti vilkaisi ylös. ”Taivas on kuitenkin kirkas.”

”Haistan kyllä tuulessa sateen.”

Joukossa levisi huolestunut supina.

”Taivas on kirkas!” Pudonnut Lehti toisti pysähtyessään kanervikon reunaan. Kuu valaisi hänen oranssivalkean turk-
kinsa. Hänen klaanitoverinsa kerääntyivät hänen taakseen
hännät heilahdellen. Hänen etukäpäliensä edessä oli jyrkkä

pudotus. Täällä tuuli ja sade olivat nylkeneet maan, kuorineet siitä mullan ja paljastaneet kallion, rosoisen kiviseinän keskellä aaltoilevia kanervikkoja.

”Onnea matkaan, pehmotassu!”

Pudonnut Lehti loikki jyrkännettä alas ja laskeutui keveästi hiekkaan sen juurelle. Hänen emonsa kapusi hänen peräänsä. ”Ole varovainen!”

Pudonnut Lehti hieroi kuningattaren kanssa kuonoja. ”Nähdään aamulla”, hän lupasi.

Hänen edessään ammotti kallion seinämässä musta aukko, kuin haava. Hänen selkäkarvansa nousivat pystyyn. Hän ei ollut koskaan käynyt siellä sisällä. Ainoastaan valitut kissat kävivät Luolassa.

Hän tassutti eteenpäin ja tunsi uppoavansa pimeyteen. Täytyihän siellä jotain valoa olla, jotta näkisi kulkea! Hän onnistui vaivoin nujertamaan pelon, joka potki hänen sisällään kuin kala kuivalla maalla.

Hän kuuli mielessään opettajansa äänen: *Tunneli johtaa luolaan. Luota viiksiisi.*

Hänen viiksensä värisivät, kun hän tunnusteli tarkkaavaisesti tietään kapeassa käytävässä.

Äkkiä edessäpäin hohti himmeä valo. Tunneli laajeni luolaksi. Sen kaarevat seinät hohtivat kuun valossa, jota pääsi sisään katossa olevasta aukosta. Kallioista kaikui kohisevan veden ääni.

Jokiko? Maan alla?

Pudonnut Lehti tuijotti leveää virtaa, joka halkaisi hiekkaisen lattian kahtia. Musta vesi kiili synkästi hämärässä.

”Pudonnut Lehti?”

Nuori kolli säpsähti kuullessaan käheän naukaisun. Hän käänsi nopeasti valkean kuononsa ylös nähdäkseen, kuka hänelle oli puhunut, ja hänen silmänsä kapenivat kun hän näki

korkealla olevalla kalliotasanteella kyyhöttävän olennon, jonka valaisi luolan seinään osuva kuunvalon läikkä.

Oliko se Kallio?

Olennon turkki oli kuin myyrännahkaa – karvat olivat lähteneet kaikkialta lukuun ottamatta muutamaa tupsua selässä – ja sen sokeat silmät pullottivat päästä. Sen pitkät, käyrät kynnet koukistuivat sileän oksan ympärille. Oksa oli kuorittu, ja hämärässäkin Pudonnut Lehti näki että siihen oli kaiverrettu kynnenjälkiä, kokonainen sarja suoraa viivoja vaaleaan puuhun.

Tämä oli *varmasti* Kallio.

”Huomaan että olet hämmästynyt”, sokea olento raakkui. ”Tunnen sen kuin piikkiherneen pistelynä.”

”A-anteeksi”, Pudonnut Lehti sanoi. ”En vain kuvitellut –”

”Et kuvitellut, että kissasta voisi tulla näin ruma.”

Pudonnut Lehti jähmettyi nolona. Oliko Kallio lukenut hänen ajatuksensa?

”Kissa tarvitsee tuulta ja aurinkoa, jotta turkki kiiltäisi, ja kunnon saalistusta, jotta kynnet pysyisivät siisteinä”, Kallio jatkoi äänellä, joka oli kuin olisi hionut kahta kiveä yhteen. ”Minun on kuitenkin pysyteltävä lähellä soturiesi-isiämme, niitä jotka ovat jääneet maan poveen.”

”Me olemme siitä sinulle kiitollisia”, Pudonnut Lehti sanoi hiljaa ja kunnioittavasti.

”Älä minua kiitä”, Kallio murisi. ”Se oli minun kohtaloni. Sitä paitsi et ehkä tunne enää samanlaista kiitollisuutta, kunhan koetuksesi on alkanut.” Hän veti puhuessaan pitkän kyntensä oksaan uurrettujen viivojen yli. Joidenkin viivojen yli kulki ristiin toinen viiva, mutta kaikkien ei. ”Yli vetämättömät viivat merkitsevät niitä kissoja, jotka eivät ole palanneet tunneleista.”

Pudonnut Lehti tuijotti luolan seinustoilla ammottavia pimeitä, suun näköisiä onkaloita. Jos ne eivät johtaneet maan pinnalle turvaan, mihin ne sitten johtivat? ”Mihin tunneleihin ne kissat menivät?”

Kallio pudisti päätään. ”En voi auttaa. Tullaksesi teräväkynneksi sinun on löydettävä tie itse. Voin ainoastaan saatella sinut matkaan esi-isiemme siunauksin.”

”Etkö voi neuvoa mitenkään?”

”Kun ei ole valoa, on pelkät vaistot. Seuraa niitä. Jos ne ovat oikeassa, sinulla ei ole hätää.”

”Mitä jos ne eivät ole?”

”Sitten kuolet pimeässä.”

Pudonnut Lehti ryhdistäytyi. ”En minä aio kuolla.”

”Toivottavasti et”, Kallio naukui. ”Tiedäthän, että sinulla ei ole lupa palata takaisin tähän luolaan. Sinun on löydettävä sellainen tunneli, joka johtaa suoraan takaisin nummille. Saataako siellä?” hän kysyi äkkiä.

Pudonnut Lehti jännittyi. Pitäisikö hänen mainita, että ilmassa oli sellainen tuntu, että *saattaisi* tulla sade? *Ei*. Kallio saattaisi käskä hänen palata takaisin ja siirtää tätä myöhemmäksi. Hän ei voisi lykätä teräväkynneksi pääsemistään enää enempää. Hän halusi tehdä sen nyt. ”Taivas on kirkas”, hän vakuutti.

Kallio silitti oksaan piirrettyjä merkkejä vielä kerran käpälällään. ”Aloita siis.”

Pudonnut Lehti silmäili Kallion tasanteen alla olevaa tunnelia. Se vaikutti muita isommalta ja näytti johtavan ylöspäin. Ylös nummilleko? Siihen suuntaan hän lähtisi.

Sydän jyskyttäen hän loikkasi virran yli ja lähti hyytävän kammottavaan pimeyteen.

Aamuun mennessä olen teräväkynsi. Hänen karvansa nousivat pystyyn. *Toivon niin.*

LUKU 1

"VARO!" LEIJONATASSU HUITAISI hännällään. "Varjoklaanin sutureita takana!"

Paatsamatassu kiepahti ympäri mustat karvat sojollaan. "Minä hoidan heidät!"

Leijonatassu vilkaisi veljeensä. "Närhitassu, haistatko sinä mitään?"

"Lisää sutureita tulossa!" harmaa raidallinen Närhitassu varoitti. Hänen sokeat siniset silmänsä olivat pelokkaan pyöreät. "Valmistautukaa hyökkäykseen!"

"Järjestetään väijytys, kun he tulevat leirin muurin läpi!" Leijonatassu käski. Hän heilautti päätään Paatsamatassun suuntaan. "Pystytkö hoitelemaan nuo kolme?"

"Helposti!" Paatsamatassu kierähti selälleen ja ponkaisi siitä käpälilleen kynnet iltapäivän auringossa kiiltäen.

Leijonatassu syöksähti eteenpäin ja kyyristyi piikikkään karhunvatukkamuurin taakse. "Närhitassu, nopeasti! Tule tähän viereen!"

Närhitassu pinkaisi veljensä viereen ja pudottaui hyökkäysasentoon. "Sieltä he tulevat!"

Oviaukosta lönytti sisään raidallinen soturi.

"Nyt!" Leijonatassu räkäisi. Hän heittäytyi päin soturia, ja Närhitassu kompuroi viholliskollin käpälien väliin.

Tunkeilija murahti hämmästyneenä ja keikahti kyljelleen. Leijonatassu loikkasi oitis hänen päälleen.

”Riittää jo!” Oravaliidon kipakka naukaisu kajahti pienellä aukiolla.

Leijonatassu lakkasi rummuttamasta Vatukkakynttä selkään takajaloillaan ja kääntyi katsomaan emoaan, joka juoksi sisään karhunvatukkamuurissa olevasta tunnelista. ”Mutta kun meillä on tässä meneillään Varjoklaanin hyökkäys!”

Närhitassu liukui pysähdyksiin. ”Me jo melkein voitimme!”

Vatukkakynsi nousi käpälilleen ja ravisteli Leijonatassun kimpusta. ”Hyvä väijytys”, hän kehräsi. ”Mutta eihän teidän pitäisi täällä leikkiä.”

Leijonatassu liukui maahan. ”Tämä on ainut hyvä paikka harjoitella yllätyshyökkäystä”, hän naukaisi yrmeästi. Hän katseli ympärilleen puolivalmiissa pesässä, jonka karhunvatukkaseinät ulkonivat soturien pesän kyljestä. Kunhan siihen olisi vielä saatu rakennetuksi oksista katto, pesien väliin avattaisiin aukko niin että vanhasta ja uudesta tulisi yhtä tilaa.

Paatsamatassu tuli heitä kohti ja unohti mielikuvitusviholliset. ”Emme me ole tässä kenenkään tiellä”, hän huomautti. Sitten hän pörhisti karvansa suojaksi tuulelta. Hiirenkorvan aurinko oli lämmittänyt notkoa, mutta iltapäivällä vuorilta oli alkanut puhalttaa tuuli, joka muistutti Leijonatassua siitä että lehtikadosta oli aikaa vain neljänneskuu.

”Mitä jos kaikki oppilaat päättäisivät harjoitella taistelutaitojaan täällä?” Oravaliito kysyi tiukasti. ”Seinät hajoaisivat alta aikayksikön ja Koivuruskan ja Harmaaraidan koko työ menisi hukkaan.”

”Meidän pitää laajentaa soturien pesää ennen kuin teistä ja muista oppilaista tulee sotureita”, Vatukkakynsi lisäsi. ”Siellä on jo nyt turhan ahdasta.”

”Hyvä on, selväksi tuli!” Närhitassu nakkasi niskojaan. Hänen turkkinsa oli sekainen, ja siihen oli tarttunut lehtisilppua.

”Katsokaa nyt itseänne!” Oravaliito nuolaisi Närhitassua napakasti korvien välistä. ”Olette sotkeneet itsenne täysin”, hän torui, ”ja me lähdemme kohta kokoontumiseen.”

Leijonatassu ryhtyi pesemään kuivia lehtihippuja rinnastaan, ennen kuin emo ehti tulla motkottamaan hänelle.

Närhitassu väisti Oravaliidon kieltä. ”Osaan minä itsekín peseytyä, ettäs tiedät”, hän jupisi.

”Anna olla”, Vatukkakynsi maukui kumppanilleen. ”Kyllä he varmasti siistiytyvät ennen lähtöä.”

”Totta kai”, Leijonatassu lupasi. Hän ei missään tapauksessa antaisi muiden klaanien nähdä häntä semmoisena siilinä. Tämä olisi ensimmäinen kokoontuminen, johon he kolme lähtisivät yhdessä. ”Olemme odottaneet tätä jo *ikuisuuden*. Vai mitä, Närhitassu?”

Närhitassu heilautti häntäänsä. ”Joo, tosiaan.”

Leijonatassu ojenteli kynsiään. Miksi Närhitassun piti olla koko ajan niin äksy? Hänelle tämä olisi ensimmäinen kokoontuminen. Pakkohan hänen oli olla siitä innoissaan. Häneltä oli mennyt kaksi edellistä ohi suun, ensimmäinen rangaistukseksi ja toinen siksi, että hänen oli jäätävä leiriin hoitamaan parantajanvelvollisuuksiaan. Leijonatassu tunsi pentuetoverinsa niin hyvin että tiesi, miten tärkeää tälle oli sokeudesta huolimatta pystyä samaan mihin muutkin – myös käymään kokoontumisissa.

”Vauhtia! Ulos sieltä, ennen kuin Tulitähti huomaa!” Oravaliito komensi ja paimensi pentujaan kohti oviaukkoa. ”Käykää hakemassa jotain tuoresaaliskasasta. Teillä on pitkä ilta edessä.”

**»Närhitassun mieli täyttyi kuvista:
pimeä tunneli, veden jyllinä, järkyttävä
aalto joka tempaisi hänet mukaansa
kuin myrskytuuleen joutuneen lehden.»**

Myrskyklaanin oppilassisarukset edistyvät koulutuksessaan. Kokemus tuo mukanaan vaaroja ja vastuuta: Leijonatassu saa salaisen ystävän ja tekee jännittävän löydön, ja Närhitassua vetävät puoleensa muinaisten kissojen salaisuudet. Paatsamatassu taas pystyisi estämään vääjäämättömän taistelun, jos muu klaani vain uskoisi häntä. Toisilleen läheinen kolmikko uhkaa ajautua erilleen, kun salakähmäisyys, valheet ja epä-tietoisuus ottavat vallan.

Kolmikon mahti on kolmas Soturikissat-saaga.
Pimeyden joki on saagan toinen osa.

www.wsoy.fi

T84.2

ISBN 978-951-0-49631-2

Kannen kuva: Owen Richardson